

Les Preposicions

Aina de Cos

2. Un funeral

Entrada d'un tanatori municipal. Horabaixa de pluja. ISA i JÚLIA miraran cap el cel.

ISA: Quan era petita, ma mare sempre em deia que quan plovia era un àngel que feia *pipí*!

JÚLIA: Idò ja podria aturar. Quin dia que ens ha tocat!

ISA: Quan fa que estàvem celebrant el seu aniversari? Una setmana? Dues? Fa no res! Estava bé, no és ver? Bé/Potser no estava bé/D'estar bé del tot/Però no estava tan malament com per...

Encara no m'ho puc creure/

JÚLIA: La nostra corona haurà arribat bé? A l'enterrament de la meva padrina es varen equivocar i totes les flors varen acabar a la sala del costat.

ISA: Quant fa? Júlia! Ets aquí?

JÚLIA: Eh? Sí... Com està ta mare?

ISA: Ma mare? Ma mare... L'han passat a pal·liatius... Està tot el dia sedada...

JÚLIA: La vida és una puta merda! Tot és una merda! Què està passant, Isa? Què és tota aquesta merda? Per què?

ISA: Hi ha un perquè?

JÚLIA: Creus que potser la nit del seu aniversari/La nit que varem sopar a ca seva/Creus que/Creus que aquella nit ella/Que se li passés pel cap/Em vaig comportar/

ISA: Sí, Júlia, et vares comportat com una imbècil integral. Totes ho varem fer.

JÚLIA: Jo més.

ISA: Tens raó. Tu més.

JÚLIA: Em sap greu. Isabel també és *guapo*.

ISA: M'agrada més ISA.

JÚLIA: No volia dir que/Tot el que vaig dir/No ho pens/Em vaig passar tres pobles/Em sap greu/

ISA: Ja ho he oblidat.

(Instant.)

JÚLIA: Creus que el dia del seu aniversari va pensar en/Creus que/Creus que potser vaig ser jo qui/

ISA: No. No hi pensis més.

JÚLIA: Em sap greu això de ta mare. Em sap molt de greu. Tot el que et vaig dir. No ho pens. No ho pens de veres. Vares poder parlar amb ta mare? Li vares arribar a dir/

ISA: Ma mare encara és viva.

JÚLIA: *Joder* Isa perdona. Ho veus? Per què som així?

ISA: ... No li he dit res encara... No sé si arribaré mai a trobar el moment... Tu ja coneixes ma mare... No és fàcil. I ara... Ara molt manco... I si no se'n surt? Què faré?

JÚLIA: Ta mare és una dona de les d'abans, una dona de ferro. Segur que se'n surt. Estic segura.

ISA: Ma mare és una dona forta/Sempre ha estat una dona forta/De les d'abans. Tens raó... I tu?

Com dus això teu? Això de la separació amb...? Com ho dus?

JÚLIA: Ignasi. Podem dir el seu nom. I G N A S I. Se n'ha endut la cafetera el molt cabró! T'ho pots creus? Ell no beu cafè! Per a què vol la cafetera?

ISA: Ara serà la teva sogra qui l'aprofiti.

JÚLIA: A ella tampoc li agrada el cafè/Tampoc li agradava jo/Saps que em va dir quan va saber que ens separàvem? Saps que em va dir? He surat un fill que tu no has sabut estimar com toca/

ISA: Collons amb l'Empar!

JÚLIA: Una psicòpata que t'amolla el primer que se li passa pel cap sense despentinar-se.

ISA: Idò em fa una mica d'enveja.

JÚLIA: La meva sogra?

ISA: Em fa enveja que digui el que pensa i no es despentini.

JÚLIA: Ja, a mi també, sobretot, que no es despentini.

(Instant.)

ISA: Saps? Em va tocar redactar la noticia de la seva mort al diari/

JÚLIA: Segueixes a *Sucesos*?

ISA: Em vaig passar tota la nit asseguda davant l'ordinador sense moure'm. No em puc creure que ja no hi sigui.

JÚLIA: Escolta Isa, jo no sé si podré entrar.

(Les dues es quedaran mirant el cel. CONXI sortirà del tanatori.)

CONXI: On vos havíeu ficat?

ISA: Han arribat bé les flors?

CONXI: Sí. Les he posat al costat de/

JÚLIA: Està obert?

CONXI: Està obert des de les vuit i mitja del matí/

JÚLIA: El taüt/Si el taüt està obert no sé si podré/

CONXI: No. La família ha decidit que no.

JÚLIA: Millor. Així la podrem recordar/

ISA: Viva?

(Instant.)

CONXI: Teniu un cigarret?

JÚLIA: No havies deixat de fumar?

ISA: Jo havia, tu havies, ella “havia”... Perdó/Ho he dit sense pensar/ No sé què em passa/

CONXI: No has de demanar perdó, Isa. Ella hagués dit el mateix. Al mateix temps. I haguéssiu rigut. Com fèieu sempre....

(Instant.)

JÚLIA: La meva sogra m'ha tornat el dàlmata.

CONXI: Aquell *bitxo* era lleig de collons.

JÚLIA: L'hi ho vaig regalar amb tota la meva bona intenció.

CONXI: Júlia i els seus regals...

JÚLIA: Què passa amb els meus regals?

CONXI: Teniu un cigarret o no?

ISA: La seva sogra ha surat un fill que ella no ha sabut estimar. Això li ha dit.

CONXI: Collons amb l'Empar!

ISA: Una psicòpata.

CONXI: I tu? Ja has parlat amb ta mare?

ISA: Ma mare... Ma mare... .

JÚLIA: Segueix a l'hospital. L'han passat a pal·liatius.

CONXI: Perdona. No sé on tenc el cap. És vera. No me'n recordava. Se'n sortirà, ja veuràs. Ta mare és de ferro, és una dona forta, de les d'abans.

ISA: Quan era petita sempre em deia que quan plovia era un àngel que feia pipí...

CONXI: Idò ja podria apuntar cap a una altra banda!

(Les tres miraran cap al cel al mateix temps.)

JÚLIA: Tu com estàs?

CONXI: Entram? Necessit que això s'acabi ja/

ISA: I n'Olga? No l'esperam? Ha de venir, no?

JÚLIA: Esper que no tengui els collons de presentar-se amb les càmeres/

CONXI: Por mi se'n pot anar a la merda/

ISA: Saps que amb la seva feina està ajudant moltes dones que/

CONXI: Vas borratxa?

JÚLIA: Conxa!

ISA: Esperaré a dedins.

(ISA entrarà al tanatori.)

CONXI: Ha tornat a beure?

JÚLIA: No tens perquè mossegar d'aquesta manera.

CONXI: La vida és una merda.

JÚLIA: Amb això estam d'acord però et podries controlar una mica.

CONXI: Esper que no vengui/Com es presenti/No sé què faré/De veres, Júlia/No ho sé/No sé què faré si es presenta/

JÚLIA: També era amiga seva.

CONXI: Mai ha perdut l'oportunitat de fotre queixalada.

JÚLIA: És una periodista de raça/

CONXI: Una periodista sangonera.

JÚLIA: Com?

CONXI: Sangonera. "Sanguijuela". Carronya normativa.

JÚLIA: Sempre se m'oblida que ets mestre.

CONXI: Carronya, això és el que és/

JÚLIA: Vaig cap a dins.

(CONXI *es quedarà mirant el cel.*)

CONXI: Laura, ets tu qui no s'està quieta allà dalt?

(*Veurem arribar a OLGA de negre rigorós.*)

CONXI: El negre t'escau.

OLGA: Hola Conxi.

CONXI: Què tal és això de sortir a la tele en *prime-time*? Has vingut per fer un directe des d'aquí o t'estimes més entrar? Què vos donarà més audiència?

OLGA: Na Laura també era amiga meva.

CONXI: On són les càmeres?

OLGA: Entenc que estiguis enfadada però gràcies al seu testimoni s'han sumat més dones. Hi ha un procés judicial en marxa.

CONXI: Has sentit parlar de les cometes o no hi eres en aquella classe?

OLGA: Quines cometes?

CONXI: Exacte, quines cometes?

OLGA: Ja saps que no som jo qui tria els titulars.

CONXI: És clar. Els titulars venen de dalt.

OLGA: Tu també saps qui mana.

CONXI: Mana un bon titular encara que sigui mentida.

OLGA: Mana un bon titular.

CONXI: Tu mai vares entrevistar na Laura. No tenies cap dret a posar res entre cometes i molt manco un titular tan/

OLGA: No esper que ho entenguis/

CONXI: Entendre què? La merda que escrius o perquè escrius aquesta merda?

OLGA: Les dones necessitam testimonis en primera persona.

CONXI: No has de fotre cap discurs. No ara. No hi ha cap càmera davant.

OLGA: Va ser ella qui/Mira, és igual/No m'he de justificar/

CONXI: Sí, sí que ho has de fer, almanco amb jo sí que t'has de justificar perquè na Laura/Na Laura... i tu ets la responsable.

OLGA: Estàs molt equivocada.

CONXI: T'ho estàs passant bé?

OLGA: Per molt que ens faci mal, na Laura... va decidir llevar-se la vida.

CONXI: Tu i la teva falsa entrevista li vareu donar una bona empenta!

OLGA: Vivim en un sistema que engoleix els dèbils. Jo no en tenc la culpa.

CONXI: Na Laura és una dona forta. Era... No era dèbil, no em fotis.

OLGA: Conxi, les dues sabem que na Laura tenia problemes/Problemes seriosos/No era precisament una dona ferro/Ho vaig fer per ella/

CONXI: No ho vares fer per ella, ho vares fer per tu/

OLGA: Ella necessitava/

CONXI: Tu que sabràs que és el que ella necessitava!

OLGA: Hem de posar nom al que ens està passant.

CONXI: Passant a qui?

OLGA: A totes!

CONXI: A totes?! Estam xerrant de na Laura, de la teva amiga. Et vares aturar a pensar si estava preparada? Si podria amb tot el que li va caure al damunt? La vares convertir en carnassa amb la teva falsa entrevista! No estaves pensant en "totes"! Estaves pensat en tu! La vares cridar després? No, eh? Estaves massa ocupada amb els teus discursets de feminista de moda! Se't va passar pel cap telefonar-la? La varen fer miques. On era la seva "amiga"?

(OLGA mirarà dissimuladament el seu telèfon.)

CONXI: No t'importa una merda res del que et dic, no?

OLGA: És clar que m'importa!

(OLGA tornarà a mirar el seu telèfon.)

CONXI: No pens deixar-te entrar.

OLGA: Vull donar el condol a la família.

CONXI: No estàs pensant en la seva família.

(ISA i JÚLIA sortiran del tanatori. ISA farà una aferrada a OLGA.)

ISA: Has vingut! Ja hi som totes!

JÚLIA: Totes?

CONXI: Vols que ho celebrem? Marxant una ronda de xopets!

ISA: He deixat de beure, Conxi... Des de... Des de la darrera vegada que/La darrera vegada que totes/Des de l'aniversari de...

JÚLIA: Laura. Podem dir el seu nom. Laura...

CONXI: Idò no han passat més de dues setmanes. Nou rècord?

ISA: A totes ens fa mal, Conxi.

JÚLIA: Entrem?

(CONXI es plantarà davant la porta del tanatori. OLGA dubtarà.)

(...)

